

Олександр Олександрович Токаренко – студент II курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Тетяна Петрівна Кононенко** – старший викладач кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ

ДО ПИТАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

Протягом останнього десятиріччя в Україні склалася тривожна ситуація: різко погіршилося здоров'я і фізична підготовленість студентської молоді. Це насамперед пов'язано з кризою в національній системі фізичного виховання, яка не відповідає сучасним вимогам і міжнародним стандартам фізичної підготовленості людини. На сучасному етапі розвитку суспільства фізична культура є одним із найважливіших факторів у формуванні, зміцненні та збереженні здоров'я людини. До студентської молоді все це має безпосереднє відношення.

Основним принципом функціонування системи фізичного виховання у вищій школі – є принцип оздоровчої спрямованості, але існуючі програми не в змозі поліпшити фізичне здоров'я, психічний та моральний стан студентів, підвищити рівень їх загальної працездатності, що, на нашу думку, потребує подальшого вдосконалення методики проведення та організації занять, розробки та наукового обґрунтування нових шляхів підвищення якості викладання фізичного виховання.

Пошуку засобів підвищення ефективності фізичного виховання студентів присвятили свої дослідження Н. Н. Завидівська, Т. Ю. Круцевич, Р. М. Стасюк та інші [1,2,3].

Мета статті – проаналізувати сучасний стан фізичного виховання, виявити проблемні аспекти, окреслити актуальні питання та шляхи вдосконалення системи фізичного виховання студентської молоді.

Т. Ю. Круцевич зазначає, що у діючій системі фізичного виховання студентів використовують три рівні організації занять різного ступеня регламентації: 1) академічний (обов'язкові заняття у сітці навчального закладу); 2) факультативний (самодіяльні заняття у секціях, клубах за інтересом); 3) самостійний (індивідуальні й групові заняття спортивного чи фізкультурно-кондиційного характеру) [2, с. 28-29].

Однак низька мотивація до занять фізичною культурою і спортом залишається найактуальнішою проблемою фізичного виховання закладів вищої освіти. Це пояснюється тим, що на сьогоднішній день фізичне виховання студентів здебільшого не є виховним процесом, обов'язковою умовою якого є тісна співпраця педагога і вихованця. На жаль, така взаємодія рідко зустрічається на практиці, переважно викладач і студент поставлені в ситуацію протистояння. Причиною такого стану науковці

вбачають у неврахуванні викладачем ціннісних орієнтацій, потреб, інтересів, що складають спрямованість особистості студента. Тому, процес фізичного виховання у свідомості студентів стає механічною діяльністю, головною метою якого є здача нормативів і отримання заліку. Викладачам необхідно організовувати навчальний процес так, щоб фізичне виховання стало психолого-педагогічним процесом, спрямованим на формування у студентів мотиваційно-ціннісного ставлення до занять [1, с. 50-54].

З метою забезпечення на належному рівні викладання фізичного виховання у вищих навчальних закладах можуть бути запропоновані такі базові моделі або різні форми їх поєднання:

1. Секційна. Створення широкої мережі як спеціалізованих спортивних, так і загальнооздоровчих секцій, гуртків, клубів, які працюють за фіксованим розкладом у вільний від основних навчальних занять час.

2. Професійно-орієнтована. Розроблення низки комплексних програм з фізичного виховання, які орієнтовані на особливості майбутньої професії. Альтернативними варіантами таких програм може бути військово-прикладна секція, військово-медична підготовка з елементами загальнофізичної підготовки.

3. Традиційна. Збереження фізичного виховання як обов'язкової дисципліни з виставленням заліків та включенням до розкладу занять із наданням студентам можливості як відвідувати заняття з групою, так і займатись індивідуально в спортивних секціях та оздоровчих гуртках.

4. Індивідуальна. Закріплення за кожним студентом працівника кафедри фізичного виховання, який виконує роль тьютора з питань оздоровлення та фізичного розвитку, рекомендує певні види фізичної активності (як організовані, так і самостійні), розробляє індивідуальну програму фізичного розвитку, у т.ч. спортивні та оздоровчі секції, гуртки, клуби, а можливо і лекторії зі збереження здоров'я, планування родини тощо.

Отже, фізичне виховання у закладах вищої освіти є невід'ємною частиною формування загальної і професійної культури особистості сучасного фахівця, системи гуманістичного виховання студентів. За час навчання важливо сформувати у студентів розуміння необхідності постійно працювати над собою, раціонально використовувати свій фізичний потенціал, вести здоровий спосіб життя, постійно засвоювати цінності фізичної культури.

Література

1. Завидівська Н. Н. Шляхи оптимізації фізкультурно-спортивної діяльності студентів вищих навчальних закладів / Н. Н. Завидівська, І. Ополонець // Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я в сучасному суспільстві: зб. наук. праць / за ред. А.В. Цьось. – Луцьк, 2010. – №2. – С. 50-54.

2. Круцевич Т. Ю. Рекреація у фізичній культурі різних груп населення: навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів / Т. Ю. Круцевич, Г. В. Безверхня. – К.: Олімпійська література, 2010. – С. 28-29.
3. Стасюк Р.М. Проблеми та шляхи підвищення ефективності фізичного виховання ВНЗ / Р. М. Стасюк, І. Ф. Востоцька, І. Л. Осипова // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту: зб. наук. праць / за ред. С. С. Єрмакова. – Х., 2009. – №3. – С. 146-149.

Євген Валентинович Чередниченко – студент III курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ.
Науковий керівник: Андрій Вікторович Фісенко – викладач кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ.

ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА КУРСАНТІВ МВС УКРАЇНИ У ПРОЦЕСІ ЗАНЯТЬ СПЕЦІАЛЬНОЮ ФІЗИЧНОЮ ПІДГОТОВКОЮ

Розвиток Української держави здійснюється у складних політичних, соціально-економічних умовах. Як наслідок, підвищується рівень криміногенної ситуації, який негативно впливає на стан законності в країні. Тому слід використовувати всі заходи щодо підвищення можливості працівників поліції ефективно протистояти правопорушенням. Головним завданням держави є зниження криміногенної ситуації, що є необхідною умовою для забезпечення подальшого успішного розвитку суспільства взагалі.

Фізична підготовка є одним із важливих засобів системи професійної підготовки працівників поліції до оперативно-службової діяльності, відновлення фізичних і моральних сил, прагнення до здорового способу життя, організація дозвілля, відпочинку, збереження здоров'я та формування відповідних морально вольових якостей. Необхідно також зазначити про недостатність належної уваги у практичних підрозділах поліції до оптимального здійснення фізичної підготовки у службовий час, яке повинно забезпечувати готовність працівників поліції до несення служби, пов'язаної з постійним професійним ризиком. Ці суперечності потребують своєчасного перегляду специфіки навчальної діяльності у сфері фізичної підготовки працівників поліції. Водночас систематичне вдосконалення фізичної підготовки засобами фізичного виховання, формування мотивації працівників поліції до занять у системі професійної підготовки [1].